

Bo "Kom"

Exodus 10:1–13:16

Jeremia 46:13–28

Richteren 19-21

Wat is nu eigenlijk het probleem van die kerel Farao? Ziet hij niet dat alles wat hij heeft rondom hem aan het instorten is? Waarom laat hij die Hebreërs niet gewoon gaan om terug te keren naar een normaal leven, voor er nog meer tragedies over Egypte komen? Waarom ziet die man niet wat er aan het gebeuren is?

Het heeft te maken met één woord, of beter gezegd met het gebrek aan één woord. Dat woord is vrees. Tot op het moment dat Mozes zijn paleis binnenstapte, had Farao nog nooit iets gevreesd. Hij werd gevreesd, maar wat had hij ooit gevreesd? Tot op dit punt in zijn leven was hij god geweest voor Egypte, maar nu werd hij rechtstreeks voor een God gebracht die geen spelletjes speelde en die veel machtiger was dan hijzelf. Omdat hij nooit iets gevreesd had, dacht hij met zijn enge geest dat hij uiteindelijk deze God van de Hebreërs zou kunnen verslagen. Hij had er gewoon geen idee van waar hij mee te maken had.

Deze voorbije week zond een vriendin mij een artikel dat ze geschreven had over wat het betekent HaShem te vrezen. Zij heeft gevraagd om anoniem te blijven. Hieronder is een uittreksel. Terwijl je de leest, bedenk dan hoe anders het leven van Farao had kunnen zijn, als hiervan een aantal jaar geleden aan hem een kopij was gemaald.

“Ik had de ervaring om heel dicht bij een treinlocomotief te staan terwijl hij “stationair was”. De hoeveelheid kracht die daar tentoongespreid wordt is verbijsterend voor mij. Ik kan de grond voelen trillen als ik er dicht genoeg bij ga. Ik voel me zeer onbetekenend naast zo een stuk machinerie, waarvan de wielen veel groter zijn dan ik ben. Ik heb rond het spoor van de stilstaande locomotief gewandeld en het is een beangstigende ervaring. Dat komt omdat ik het verschil in kracht tussen deze machine en mijzelf erken.

Beeld je de vrees in die mij overvalt als ik dicht bij de sporen sta terwijl de locomotief zich voorbij mij beweegt. De hoeveelheid vrees neemt toe met de snelheid van de

locomotief. De kracht van de locomotief doet de grond nog meer trillen als de trein beweegt en verhoogt met de snelheid van de trein. Ik zou er niet over denken in zijn weg te gaan staan. Zelfs als de locomotief op een zeer lage snelheid reist, ben ik zo gering dat weet ik dat ik geen partij voor hem ben.

De locomotief is niet rancuneus. Ik moet mijzelf in een toestand van complete geringschatting voor het ding plaatsen om er door gekwetst te worden. Ik moet alle regels overtreden die daar voor mijn veiligheid geplaatst zijn. Als ik die hoeveelheid vrees heb voor een groot door mensen gemaakt voorwerp, hoeveel meer vrees zou ik dan niet moeten hebben voor de Schepper en Koning van het Heelal. De hoeveelheid kracht die door Hem tentoongespreid is verbijstert mij. Ik kan de hartslag van Zijn aanwezigheid voelen als ik dicht genoeg nader. Ik voel mij zeer onbetekenend als ik denk aan alles wat Hij is. Ik heb mij in Zijn Aanwezigheid begeven en het is een angstaanjagende ervaring. Dat komt omdat ik het krachtverschil tussen Hem en mij erken.

Laten we nu Faraó even vergeten. Ontbrak het de Hebreëen niet aan hetzelfde als het op hun relatie met hun God aankwam? Hadden de plagen ook te maken met het aan hen tonen van Zijn ontzagwekkende kracht en het herstellen van hun respect voor Hem, dat ze verloren hadden? Stonden ze bij elke nieuwe plaag niet in hetzelfde ontzag en verbazing die lijkt op wat mijn vriendin in het hierboven beschreven verhaal met de locomotief voelde? Ik denk dat hun uiteindelijke daden deze gedachte bevestigen. Het was geen relatie die hen binnen in de huizen achter het bloed dreef, maar veeleer een goede dosis vrees.

Wat heeft dit allemaal te maken met jou en mij vandaag? Het antwoord is vrij eenvoudig. Het heeft alles met ons te maken. Vandaag is Zijn oordeel precies zoals de hierboven beschreven locomotief. Hij is echter niet in het eindstation geparkeerd zodat we er kunnen rondwandelen om hem te bewonderen, maar hij beweegt met volle vaart om elke boze gedachte en dood die de mens heeft bedacht te vernietigen. De keuze voor jou en mij is of we ons bewust willen worden van zijn nadering - en of we door gehoorzaamheid aan Zijn Woord onze plaats op de vluchtheuvel, onder de beschermende schuilplaats van Zijn verlossing zullen innemen, of zullen we verder op de sporen van het wereld systeem blijven spelen, denkend dat we op het laatste momentje nog uit de weg zullen kunnen springen?

Dus, in hoeverre is deze “Vrees voor YHWH” vandaag in ons leven aanwezig? Negeren we het totaal zoals Faraó deed? Als je dit commentaar leest is het antwoord waarschijnlijk neen. Zijn wij meer zoals de Hebreëen? Waarschijnlijk wel. In feite, waarschijnlijk alarmerend wel. Hebben wij, zoals zij, de vrees laten verwateren tot enkel

een beetje respect? Ik kan je een hint geven waar de meesten van ons zich minstens bevinden. Beantwoord deze ene vraag. Wanneer was de laatste keer dat je deze woorden zei of dacht, “ Ik weet wat Zijn Woord me zegt te doen, maar” Het antwoord kan zo oorverdovend zijn als een locomotief!

Mike Clayton www.joinedtohashem.org

Ned.vert. S.van Goethem